

AIN KARIM

ZPRAVODAJ FARNOSTI OSTRAVA-ZÁBŘEH

PROSINEC 2014

ROČNÍK XII.

ČÍSLO 140

SLOVO OTCE VÁCLAVA

Milí čtenáři,

tuto neděli vstupujeme do nového liturgického roku dobou adventní. V této souvislosti se mi jaksi mimoděk vybavila vzpomínka na kněžský seminář, kde jsme po celý advent spolu s ostatními bohoslovci zpívali každoročně v seminární kapli nádherný chorál *Rorate caeli desuper, et nubes pluant iustum – Rosu dejte nebesa shůry a oblakové dštíte spásu*. Znovu jsem si letos tuto píseň (č. 128) v Kancionálu otevřel a doporučuji i vám, abyste se nad ní zamysleli a rozjímali nad jejím hlubokým textem. Ten ukazuje na podstatu doby, do níž jsme vstoupili, snaží se přiblížit hloubku adventu jako doby očekávání a naděje, která přichází z nebe jako rosa, to znamená jako Boží dar – dar Syna, Spasitele Ježíše Krista.

Boží milost (a dar Syna je tou největší milostí v dějinách lidstva) nemůže být v žádném případě námi vytvořená nebo dokonce vynucená, přichází nezávisle na nás, přichází tehdy, když si konečně přestáváme

zakládat na naší vlastní aktivitě a zásluhách. Jenže my tak rádi organizujeme, chceme věci kolem sebe vlastnit, ovládat, chceme být pány situací. V běžném životě je to někdy potřeba, ovšem v duchovním životě to nejde. Nemůžeme manipulovat vztahem s Bohem, nemůžeme používat víru jako prvek manipulace s druhými, i když to vypadá třeba hodně „zbožně“.

Bůh dává své požehnání jako rosu, jako něco, co vyžaduje citlivé a především otevřené srdce, otevřené mé já, takové já, které si je vědomo skutečnosti, že něčím takovým jako milost nelze manipulovat, pouze se tomu otevřít a přijmout jako dar.

Odevzdanost na přijetí Boží milosti ale neznamená pasivitu, naopak je to postoj nanejvýš aktivní, je to postoj bdělosti, očekávání. Doba adventní nás k tomuto postoji vede, zkusme si to uvědomit v souvislosti s letošním očekáváním Mesiáše, který přichází jako největší dar Boha Otce světu pro jeho spásu.

o. Václav

SVĚTEC

m ě s í c e

svatá Adéla Burgundská

* 16. prosince *

Narodila se kolem roku 931 v Burgundsku jako dcera krále Rudolfa II. a Bertý Švábské. Otec jí brzy zemřel a matka ji vychovávala v křesťanském duchu. V 16-ti letech byla provdána za italského krále Lothara, s nímž měla dceru. Po třech letech ovdověla a prožila

několik měsíců ve vězení, kde ji poslal král Berengar II., protože odmítla vzít si jeho syna. Z vězení jí pomohli uprchnout. Po porážce krále Berengara se provdala za německého krále Otu I., který byl korunován papežem na císaře. Císařskou korunu dostala i královna Adéla. Měli spolu čtyři děti. Adéla zakládala kláštery v Německu, Francii a Itálii a velmi podporovala clunyjskou reformu. Po smrti Oty I. se na trůn dostal její syn Ota II. Syn se oženil s Teofanou, dcerou řeckého císaře. Adéla zůstávala v blízkosti svého syna jako rádkyně, ale za přispění snachy jí ze dvora vypudil. Jako důvod uvedl přílišné výdaje na chudé a pro kláštery. Syn po matčině odchodu vedl rozmařilý život a zneprátelil si velkou část panstva i duchovních. Matka Adéla se za něj celou dobu usilovně modlila. Její modlitby byly vyslyšeny a syn Ota II. se matce veřejně omluvil, povolal ji zpět a předal panství v Lombardii. Po smrti syna Oty II. a po smrti snachy vychovávala vnuka a do jeho dospělosti spravovala říši. Za dospělosti svého vnuka se ještě vydala do Burgundska, kde nespokojené panstvo povstalo proti jejímu bratranci Rudolfovi III. Dosáhla zde smíru a při zpáteční cestě Alsaskem se zastavila v jím založeném klášteře v Selzu a zde zemřela asi ve věku 68 let s pověstí svatosti.

V roce 1097 ji za svatou prohlásil papež Urban II.

Je patronkou šlechticů, nevěst, vdov, rodičů s mnoha dětmi, vyhnanců, zneužívaných vězňů; v nebezpečí, proti vraždě, proti urážkám. Její atributy jsou: almužna, chléb, císařská koruna, loď.

Její památku si připomínáme 16. prosince.

MS

ČTENÁŘÍ

n á m p í š í

Milí farníci!

Chtěl bych se s vámi podělit o osobní zkušenost, kterou jsem si prožil na chlapské duchovní obnově v Albeřicích. Přeskočím průběh i silný duchovní a tematický program, o kterém píše Michal.

V neděli odpoledne, stejně jako v sobotu, jsme si šli s klukama zahrát fotbal. Hra byla naprosto fantastická. Protože byla tráva úplně promočená, nebyla nouze o komické situace, ve kterých vynikali zejména Jarďa a Jirka Luxovi a Pavel Kuchta. Chvilími jsem až brečel smíchy. Ke konci hry jsem prohlásil, že je to jeden z nejlepších fotbálků, které jsem kdy hrál. Bohužel se pak ještě něco stalo.

Chtěl jsem se dostat k míči a na mokré trávě mi uklouzla levá noha. Při nekontrolovaném pádu jsem si přisedl pravou nohu a uslyšel i ucítil jsem charakteristické křupnutí. Hned jsem věděl, že je zle. Moje první myšlenka a modlitba byla: „Pane Bože, jenom ať to není kotník!“

Pak jsem si trochu zanádal od bolesti. Kluci byli skvělí. Donesli mě na rukou až do Domu setkání, kde se o mně starali až do příchodu pana doktora – Jarďy Luxe staršího. Ten mě prohlédl, vyzkoušel hybnost nohy a hned mě potěšil ujištěním: „Na amputaci to není.“ Otec Víta mi půjčil svou koupelnu, protože byla v přízemí a hlavně byla bezbariérová. Noha mě docela dost bolela, proto jsem chvíli uvažoval, že vynechám následnou adoraci a půjdu si lehnout na pokoj. Správce mi přinesl berle a s těmi se mi chodilo už líp. Proto jsem se rozhodl, že na adoraci půjdu. A za toto

rozhodnutí jsem moc rád. Dokázal jsem svěřit celou situaci Hospodinu. Nešlo mi o ten úraz samotný nebo o moji bolest, (byl jsem na *Cestě divokého muže*, tak to musím vydržet), modlil jsem se hlavně za moji ženu Lenku a holky, protože mi bylo jasné, že to doma přinese velké komplikace. Já budu prakticky nepoužitelný a všechny starosti a povinnosti budou teď na mě ženě, která se bude muset kromě běžných záležitostí starat ještě o mě. To mě štvalo ze všeho nejvíc.

Pocítil jsem úžasnou sílu společné modlitby, kdy se všichni chlapi modlili za mé uzdravení.

Ráno po probuzení jsem cítil, že noha bolí o takových 70 % procent méně, dokonce jsem se na ni i postavil. S radostí jsem to všem oznámil a cítil i jejich radost. Pak už se jelo domů.

Nakonec to ten zlomený kotník opravdu je. Ale zlomil se tak dobře, že není potřeba chirurgického zákroku a postačí konzervativní léčba. Takže i když mě teď čeká 6–8 týdnů odpočinku, jsem rád, že se mi to stalo. Nepohrdám darem zdraví, ale věřím, že ten čas, který teď budu doma, bude požehnaný. Budu mít čas na věci, které jsem dosud nestíhal, a budu víc se svou ženou a dětmi.

Děkuji Hospodinu, že se mi to stalo, protože On ví, proč se mi to stalo.

Děkuji za ruce, které mě nesly, když jsem nemohl vstát a chodit.

Děkuji za svou ženu Lenku, která ty špatné zprávy tak úžasným způsobem přijala, přestože v té době, jak jsem se dozvěděl až později, byla taky nemocná a bylo jí asi mnohem hůř než mě.

Děkuji za dar společné modlitby, která má ohromnou sílu.

Děkuji za slova útěchy a povzbuzení, kterých se mi dostalo, a která pro mě moc znamenala.

Olda

OHLEDNUTÍ

Cesta divokého muže

Začalo to tak nevinně. Někdy na jaře tohoto roku. Některé naše manželky se vrátily z duchovní obnovy s tetou Fany s tím, že nám domluvily duchovní obnovu pro muže. Tak jsme se svobodně rozhodli, že když je to domluvené, tak proč ne. A pak bylo ticho po pěšině. Najednou visel před kostelem plakát, že 14.-17. 11. se koná duchovní obnova pro muže v Horních Albeřicích a program má podtitul *Cesta divokého muže*. Po několika ujištěních otcem Víťou, že je to ta akce, o které se mluvilo na jaře a že jsem přihlášený, jsem se s cestou do Krkonoš smířil. Však v nejhorsším to mohl být čtyřdenní výlet se špatným počasím, ale s klidem od všedních starostí.

V den odjezdu jsem pochopil, že bude všechno jinak. Před kostelem stál autobus a asi 40 chlapů, a jak jsem se tak postupně procházel mezi hloučky, zjistil jsem, že téměř všechny znám. Tak to zase nebude tak špatné. Po téměř šesti hodinové cestě proložené modlitbou, filmem a dvěma krátkými přestávkami jsme dorazili na místo. Bylo téměř jedenáct hodin večer, tak rychle ubytovat a na krátko se ještě sejít ve společenském sále k večerní modlitbě. Svolávacím znamením bylo bubnování na bubny. A je to teda síla, když více než 20 bubnů spustí.

Další den jsem pochopil, co to znamená duchovní obnova. Organizátoři měli perfektně připravený program pro nalezení mužské duchovní stránky, kdy ve tříhodinových blocích vždy byla přednáška k danému tématu, poté čas o samotě a tichosti, aby se člověk mohl

zamyslet nad připravenými otázkami a nakonec diskuse ve čtyřčlenných skupinkách. Opravdu jsem byl v úžasu z toho, že některé věci, se kterými sám zápasím, tak už si jiní chlapi prošli a dokážou nasměrovat člověka správným směrem. Bylo možné vše řádně promyslet, pochopit a svěřit Hospodinu – našemu Otci v modlitbách a adoracích a také při mších. Je to zážitek, když 50 chlapů zpívá ke cti a chvále Boží a předkládá své díky a prosby.

Nebyli jsme ale ochuzeni ani o tělesnou podstatu divokého muže. Po obědě byl prostor pro stolní tenis, fotbal, lukostřelbu, pěší turistiku či čtení v knihovně. Fotbal se hrál za každého počasí, ale to už je zase jiný příběh. V neděli večer po adoraci jsme měli možnost v televizi shlédnout fotbalové utkání české reprezentace a oslavit výhru nad týmem Islandu. Jediné co nevyšlo kvůli počasí, tak byl plánovaný výlet na Sněžku. Alespoň budeme mít nějakou metu zase pro příští rok, kdy pojedeme na pokračování.

Věřím, že cestou domů se v nás všech mísil pocit radosti, že uvidíme své blízké, s pocitem smutku, že už *Cesta divokého muže* končí. Určitě nám bude posilou do našeho každodenního života a pomůže nám mužům lépe se orientovat na ty správné věci a hodnoty v dnešní zvláštní době.

Michal

Konečně jsme se dočkali! Ve dnech 14. – 16.11.2014 jsme se vydali na vytoženou „Víkendovku“. Celkem nás bylo 14 a všichni s sebou měli připravené buchty, pomazánky a jiné dobroty. Cílem bylo poutní místo Maria Hilf ve Zlatých Horách. Naše téma bylo *Společenství*, které jsme probírali a prožívali po celé 3 dny. Otec Jakub měl pro nás připravený večerní program. Společně jsme sledovali film o těžkém životě mladých lidí. Během sobotního dopoledne jsme měli duchovní program, který byl doprovázen hrou na kytaru a zpěvem. Odpoledne nás čekala dlouhá túra do sousedního kostela. Cesta vedla přes les, kopce a říčku. V kostele sv. Acháce nás již očekával místní farář, který nás potěšil malým občerstvením. Seznámil nás s historií kostela. Otec Jakub sloužil mši svatou, která byla obětována za naše společenství. Sobotní večer patřil dobré náladě, hrám, odpočinku nebo povídání. V neděli ráno jsme se věnovali příběhu z Bible. V 10.30 hod. začala mše svatá, ministrování se ujali rádi všichni naši kluci.

Domů jsme se vraceli plni zážitků a duchovního obohacení. Tímto chceme otci Jakubovi poděkovat a těšíme se na další společnou „Víkendovku“.

Štěpánka Náplavová

Výškovický kříž oprava a žehnání

Samotné úpravě místa a opravě kříže předcházely projekční práce, které provedl Ing. Petr Menšík. V srpnu poškozený kříž demontoval a odvezl do svého ateliéru kameník Vítězslav Orel ze Staré Vsi. Protože se stavba nachází ve svažitém terénu, bylo potřeba provést terénní zářez. Výkopové práce provedli mladí muži z naší farnosti pod vedením Ing. Šimona Ruty. Ten také vložil mezi kameny zídky dvě medailky sv. Benedikta v plastovém pouzdře. Dodavatelem betonu a kamene pro tuto zídku byla firma Fest Ostrava. Kamenické práce byly zadány firmě, která svou práci neodvedla dobře a bylo rozhodnuto dílo zadat jinému kameníkovi až z Jesenicka. Při betonáži, likvidaci bednění i kamenických pracích pomáhali členové Rychlé roty, kterým patří poděkování. Rovněž poděkování patří dárcům, kteří se zasloužili o to, že celý projekt se mohl realizovat.

Kříž byl znovu vztyčen v pátek 21. 11. 2014 a v sobotu byl nazdoben a připraven k žehnání. V sobotu 22. listopadu byla slavnostní mše svatá v kapli Nanebevzetí Panny Marie ve Výškovících. Marně jsme si lámali hlavu, kdy naposledy bylo v kapličce tolik lidí, protože velká skupina věřících se do kaple nevešla a tak stáli před kaplí a na přilehlých prostranstvích. Mši svatou celeburoval otec Vítězslav, koncelebrovali otec Jakub, provinciál České provincie Tovaryšstva Ježíšova p. Josef Stuchlý a první generální vikář naší diecéze p. František Kufa.

Po mši svaté se šlo průvodem, který měl více než 200 účastníků. Nejprve jsme se zastavili u pomníku padlých. Při příležitosti výročí 100 let od začátku první světové války položili smuteční kytici a svíci nový místostarosta obvodu Ostrava-Jih František Staněk a nový zastupitel obvodu Karel Pražák. Oběti a padlé hrdiny jsme uctili písní *Blíž k tobě, Bože můj*. Dále průvod pokračoval až ke kříži, kde proběhlo slavnostní žehnání, zpívali jsme písně ke sv. kříži a otec Vítězslav poděkoval všem, kdo se na opravě kříže podíleli. Pan místostarosta poté oznámil, že se podařilo prosadit, aby byla tato památka převedena pod správu naší farnosti, stejně jako máme ve správě výškovickou kapli. Nakonec bylo připraveno na dvoře vedlejší restaurace malé pohoštění a teplý čaj, které připravili naši farníci. Mohli jsme tak ještě dlouho debatovat nejen o kříži a bylo to příjemné zakončení této slavnostní soboty.

Zvláštní poděkování patří Stanislavu Mazurkovi, který u toho byl nejen jako člen Rychlé roty, ale dal si tu práci a zjistil a sepsal známé skutečnosti o historii a opravě tohoto kříže.

Michal

INFORMACE

- **4. 12.** v 19.00 **Náboženství pro dospělé**, téma: **MOJŽÍŠ** (T. Hořínek), farní sálek
- **6. 12.** v 9.00 **kostel Svatého Ducha, Setkání bývalých katechumenů**
- **7. 12.** v 15.30 **past. centrum Jana Pavla II., Setkání se sv. Mikulášem**
- **12. a 13. 12.** **kostel Svatého Ducha, Setkání biřmovanců**
- **18. 12.** v 19.00 **Náboženství pro dospělé**, téma: **JOZUE** (o. Václav), farní sálek
- **20. 12.** v **9.00-12.00 a 14.00-17.00** **kostel Svatého Ducha, Zpovědní den**
- **20. 12.** v 18.00 **kostel Svatého Ducha, Úklid kostela-biřmovanci**
- **27. 12.** v 9.00 **kostel Svatého Ducha, Úklid kostela-biřmovanci**

*Jak jen toužím,
abys prožil advent.
Jak jen toužím
u tebe bydlet,
žít důvěrně s tebou
a sdílet všechna
tvá břemena.
Jak jen toužím,
abys prožil advent.
Jak jen toužím
znovu se zrodit
ve tvém městě, tvé ulici,
ve tvém domě
a ve tvém srdci.
Vždyť ti jdu vstříc
od věčnosti k věčnosti.
Ale hledám jen tebe.
Já, tvůj Bůh.*

POŘAD BOHOSLUŽEB

Farní kostel

- **24. 12.** 15.00 mše sv. pro děti, 22.00 mše sv. Půlnoční
- **25. 12.** 7.30 a 9.00 **Slavnost Narození Páně**
- **26. 12.** 7.30 a 9.00 **Svátek sv. Štěpána**
- **31. 12.** 17.00 mše sv. na poděkování za uplynulý rok
- **1. 1.** 7.30 a 9.00 **Slavnost Matky Boží**

Kostel Svatého Ducha

- **24. 12.** 16.00 mše sv. pro děti, 23.00 mše sv. Půlnoční
- **25. 12.** 8.30 a 10.30 **Slavnost Narození Páně**
- **26. 12.** 8.30 a 10.30 **Svátek sv. Štěpána**, 17.00 **Živý Betlém**
- **31. 12.** 17.00 mše sv. na poděkování za uplynulý rok, 23.00-24.00 **adorace a svátostné požehnání do nového roku**
- **1. 1.** 8.30 a 10.30 **Slavnost Matky Boží**

Kaple ve Výškovcích

- **25. 12.** 7.15 a 18.00 **Slavnost Narození Páně**
- **26. 12.** 7.15 **Svátek sv. Štěpána** 18.00 mše sv. **NEBUDE**
- **1. 1.** 7.15 a 18.00 **Slavnost Matky Boží**

Ain Karim – měsíčník římskokatolické farnosti Ostrava-Zábřeh, registrován na MKČR č. E13947. Vydává Římskokatolická farnost Ostrava-Zábřeh, U zámku 6, IČO 45210446, tel.: 599 097 086. Příspěvky zasílejte na: ainkarim@centrum.cz Internet: www.farnostoz.cz
Vedoucí redaktor: o. Vítězslav Řehulka
Redakční rada: o. Jakub Dominik Štefík, o. Václav Tomiczek, M. Domašik, M. Staňková, F. Böhmová, L. Stulová
Grafická úprava a sazba: J. Böhm
Číslo 140 dáno do tisku 27. listopadu 2014